

ved Krig og Borgerkrig undtaget fra Forsikringen. Efterhaanden som den verdenspolitiske Situation antog en kritisk Karakter, maatte Spørgsmaalet om en forsikringsmæssig Dækning af denne særlige Risiko derfor melde sig. Det toges bl. a. op til Drøftelse i nordiske Forsikringskredse og blev fra dansk Side behandlet i en Redegørelse i »Nordisk Forsikringstidskrift« for 1. Juli 1939, hvori Direktør *Knud Christensen*, Københavns Brandforsikring, offentliggjorde Hovedtrækkene af et Udkast, som han havde udarbejdet. Tanken overvejedes derefter paa det skitserede Grundlag af saavel Bygningsbrandforsikringsforeningen som forskellige Grundejerorganisationer, og da den mødte almindelig Tilslutning, anmodede Indenrigsministeren et sagkyndigt *Udvalg* med Professor, Dr. jur. *K. Sindballe* som Formand om at udarbejde et Forslag til Lov om Krigsforsikring af Bygninger. Dette Udvalg nedsattes 19. September 1939, og allerede 12. Oktober s. A. afleverede det til Indenrigsministeriet et af alle Medlemmerne tiltraadt Lovforslag, som i sine Hovedlinier fulgte Direktør *Knud Christensens* Udkast.

I nogle Bemærkninger til Lovforslaget tager Udvalget Afstand fra den fra anden Side fremsatte Opfattelse, at det maatte blive *Statens* Sag at holde Grundejerne skadesløse for eventuelle Tab ved Krigsskade. Spørgsmaalet om Statens Erstatningspligt for saadan Skade er, udtales det, ikke løst af Lovgivningen. Efter almindelige Retsgrundsætninger kan den danske Stat ikke være erstatningspligtig for Tab, der tilføjes Grundejere ved Neutralitetskrænkelser eller en fremmed Krigsmagts Operationer. Hvorvidt den danske Stat er ansvarlig for Tab, som under Krig forvoldes paa privat Ejendom af de danske militære Myndigheder, kan være tvivlsomt, men det maa nærmest antages, at der heller ikke i dette Tilfælde foreligger nogen Erstatningspligt for Staten. En eventuel Erstatning fra Staten som Følge af Krigsskade maatte derfor faa Karakter af en Billighedserstatning, og Grundejerne kunde ikke paaregne at opnaa Dækning i Forhold til de lidte Tab, idet Staten sandsynligvis af finansielle Grunde maatte tage Hensyn til den enkeltes Trang ved Erstatningsspørgsmaalets Afgørelse.

Det havde været overvejet, om man kunde indskrænke sig til at planlægge en *frivillig* Forsikring, men Udvalget kom under sine Overvejelser til det Resultat, at Sagen kun lod sig ordne paa tilfredsstillende Maade paa Basis af en alle Grundejere omfattende *obligatorisk* Forsikring.

Efter at Indenrigsministeren havde modtaget Udvalgets Forslag, fremsatte han det i uforandret Skikkelse for Rigsdagen, som ligeledes sluttede sig til det uden at foretage mere indgribende Ændringer.